

Hvordan har du det? . . . ikke godt? . . . Jeg synes, du ser lidt anstrengt ud.“

Per blev urolig og saae ud til Siden for at undgaa hendes Blik.

„Aa, jeg har saamænd ellers haft det ganske godt. Naturligvis — særlig morsomt har her jo ikke været. Men Egnen er paa en vis Maade pragtfuld . . . og Arbejdet har virkelig været interessant og lærerigt.“

Jakobe havde langsomt taget Haanden til sig, og der blev nogle Øjeblikkes Tavshed. Saa vendte hun sig igen imod ham og lagde Armen om hans Nakke.

„Per,“ sagde hun. „Hvorfor har du ingen Fortrolighed til mig. Tror du virkelig, at du har kunnet skjule dig for mig? . . . Nej, nej, du maa ikke undskylde dig! Vær blot oprigtig mod mig! Og hvorfor skulde vi to ikke kunne tale ganske ligefrem om den Ting? Selv om jeg maaske ikke helt forstaar det, saa veed jeg nu engang, at I kristenfødte Mennesker — hvad enten I er troende eller ikke — aldrig undgaar Anfægtelser, og jeg har været ganske forberedt paa, at heller ikke du helt skulde slippe for dem. Men jeg har ogsaa været fast overbevist om, at du nok vilde komme over dem.“

„Du har Ret,“ sagde han, blussende rød af Skamfuldhed og frigjorde sig for hende for at rejse sig. „Jeg har virkelig været lidt i Vildrede med mig selv.“ — Han gik ud over Gulvet. — „Det er latterligt! Nærmest latterligt, naturligvis! Men det har vel været Ensomheden her og . . . og saa mit forbandede Præsteblood, hele dette Slæng af pibekravede Forfædre, der pludselig har givet sig til at spøge i mig. Men det er aldeles forbi nu! Jeg forsikrer dig . . . jeg er ganske mig selv igen!“

Jakobe sad et Øjeblik tavs derhenne paa Bænken og saae tankefuld ud. Saa rejste ogsaa hun sig og gik hen til ham. I Stedet for at svare klappede hun ham stille paa Kinden og sagde:

„Det vil vi nu ikke tale mere om iaften, min Ven! . . . Og hør nu, Per! Jeg ser, at jeg har overrasket dig midt i Aftensmaden. Det er udmærket, for jeg opdager nu, at jeg er ganske